

Durant la Missa celebrada aquest dimarts 9 d'abril a la capella de la Casa de Santa Marta, el papa Francesc ha comentat la primera lectura, presa del Llibre dels Nombres, per referir-se a "l'esperit del cansament" que "treu l'esperança".

De vegades els cristians "prefereixen el fracàs", que deixa lloc a les queixes i a la insatisfacció, "camp perfecte per a la sembra del diable". En la seva homilia de la Missa del matí, el papa Francesc ha reflexionat sobre el "cansament", relatat en el Llibre dels Nombres (Nm 21, 4-9). "El poble de Déu - llegim a la primera lectura - no va suportar el viatge": "L'entusiasme" i "l'esperança" de la fugida de l'esclavitud a Egipte s'havien esvaït poc a poc a la vora del mar i després en el desert, arribant a murmurar contra Moisès. "L'esperit del cansament ens treu l'esperança - va observar el Sant Pare -" el cansament és selectiu: ens fa veure sempre el dolent del moment que estem vivint i oblidar les coses bones que hem rebut".

I nosaltres, quan estem en la desolació, no suportem el viatge i busquem refugi en els ídols o a la murmuració, o en tantes coses ... Aquest és un model per a nosaltres. I aquest esperit del cansament en nosaltres, els cristians, també ens porta a una manera de viure insatisfet: l'esperit de la insatisfacció. No ens agrada tot, tot surt malament ... El mateix Jesús ens ho va ensenyar quan diu d'aquest esperit de la insatisfacció que som com els nens que juguen.

La sembra del diable

Alguns cristians es rendeixen davant el "fracàs", sense adonar-se que aquest és el "camp perfecte per a la sembra del diable". A vegades tenen "por de les consolacions" - va prosseguir dient el papa Bergoglio - "por a l'esperança", "por de les carícies del Senyor".

Aquesta és la vida de molts cristians. Viuen queixant-se, viuen criticant, viuen murmurant i viuen insatisfets. "El poble no va suportar el viatge". Nosaltres, els cristians, sovint no suportem el viatge. I la nostra preferència és la inclinació al fracàs, és a dir, la desolació. I la desolació és de la serp: la serp antiga, la del Paradís terrenal. És un símbol. I aquí la mateixa serp que va seduir a Eva, és això una manera de fer veure la serp que tenen dins, que sempre mossega a la desolació.

Por a l'esperança

Passar la vida queixant-se: els passa als que "prefereixen el fracàs", "no suporten l'esperança", "no van suportar la resurrecció de Jesús".

Germans i germanes, recordem només aquesta frase: "El poble no va suportar el viatge". Els cristians no suporten el viatge. Els cristians no suporten l'esperança. Els cristians no suporten la curació. Els cristians no suporten la consolació. Estem més aferrats a la insatisfacció, al cansament, al fracàs. Que el Senyor ens alliberi d'aquesta malaltia.

FLAMA, Agència Cristiana de Notícies.